

(Отъ Л. Толстой).

I.

Веднажъ единъ царъ помислилъ, че ако той знаеше, кога да почва всѣка работа, ще знае и съ какви хора трѣбва да се занимава. Но най-главното: той би знаелъ, коя работа е най-важна и въ всичко би сполучвалъ. И като помислилъ тъй, царьтъ разгласилъ по цѣлото си царство, че той ще даде голѣма награда на онзи човѣкъ, който го научи: какъ да налучва най-удобното врѣме за всѣка работа, какъ да узнава, кои сж най-потрѣбнитѣ хора и какъ да опрѣдѣля безъ грѣшка, коя работа е най-важна.

И почнали да дохождатъ при царя учени хора и да му отговарятъ на въпроситѣ.

Ала всички отговаряли различно, за туй царьтъ съ никого не се съгласилъ и на никого не далъ награда. И за да получи най-вѣрни отговори, царьтъ рѣшилъ да попита единъ пушнякакъ, който билъ прочутъ съ своята мъдростъ.

Пушнякакътъ живѣялъ въ една гора, никждѣ не ходѣлъ и само съ прости хора се събиралъ. И затова царьтъ се облѣкълъ съ прости дрехи и отишълъ при него.